



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 100/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Chlapík s. r. o., Sládkovičova 167/13, Žilina, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Dušan Chlapík, pre namietané porušenie ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 228/2009, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 590/2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 166/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. februára

2018 sa [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), domáhali vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie ich v záhlaví označeného základného práva postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 228/2009, postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 590/2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 166/2017 a ktorým by zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 228/2009 z 19. novembra 2014, rozsudok krajského súdu sp. zn. 9 Co 590/2015 z 12. novembra 2015 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 166/2017 z 12. decembra 2017.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 C 228/2009 z 19. novembra 2014 zamietol návrh sťažovateľov (navrhovateľov v 1. a 2. rade), ktorým sa proti [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „odporcovia v 1. a 2. rade“) domáhali určenia hranice medzi pozemkami nachádzajúcimi sa v k. ú. [REDACTED], zákazu vstupu odporcov v 1. a 2. rade na pozemok sťažovateľov nachádzajúci sa v k. ú. [REDACTED] a zaviazania odporcov v 1. a 2. rade na vlastné náklady odstrániť oplotenie postavené na pozemku sťažovateľov nachádzajúcom sa v k. ú. [REDACTED]. Okresný súd zároveň na základe vzájomného návrhu odporcov v 1. a 2. rade určil, že pozemky nachádzajúce sa v k. ú. [REDACTED] patria v celosti do dedičstva po [REDACTED]. Na základe odvolania sťažovateľov krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 590/2015 z 12. novembra 2015 rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil. Dovolanie sťažovateľov odôvodnené tým, že v danom prípade došlo k tzv. inej procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie veci a že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP], najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 166/2017 z 12. decembra 2017 odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016).

3. Sťažovatelia v sťažnosti vyjadrujú nesúhlas s rozsudkom okresného súdu, pričom poukazujú na to, že „*vlastnícke právo bolo určené k parc. č. [REDACTED] - zast. plocha o výmere 405 m² a ďalšej parcele č. [REDACTED] - orná pôda o výmere 871 m². Až v priebehu súdneho*

konania bol predložený zo strany odporcov Geometrický plán č. 47/2010 zo dňa 25. 02. 2010, na základe ktorého sa odporcovia v rade 1 a 2 domáhali určenia, že novovytvorené pozemky KNC parc. č. ■■■■■, zastavané plochy o výmere 56 m² a KN C parc. č. ■■■■■, zastavané plochy o výmere 7 m², nachádzajúce sa v kat. úz. ■■■■■ patria v celosti do dedičstva po ■■■■■. V tejto súvislosti sťažovatelia „rozporujú nadobudnutie vlastníckeho práva odporcami k predmetným pozemkom parc. č. ■■■■■ vydržaním“ a tvrdia, že majú „riadnym spôsobom vydané rozhodnutie o pridelení pozemku do osobného užívania zo dňa 27. 2. 1989 č. ■■■■■, v ktorom je uvedená výmera parcely ■■■■■, a to 400 m². V zmysle oceňovacej listiny z 10. 2. 1989 vyhotovenej podľa vtedy platnej vyhlášky 205/1988 bola vyplatená náhrada za zriadenie osobného užívania 2.400,- Kčs.“. Sťažovatelia uvádzajú, že sa nestotožňujú so záverom okresného súdu, že «vyvlastňovacie rozhodnutie, vydané bývalým ONV - odbor územného plánovania v Žiline č. 489/1988-Ša zo dňa 14. 06. 1988 je nulitný správny akt“, pretože „uvedené vyvlastňovacie rozhodnutie nebolo doposiaľ v žiadnom konaní na základe riadneho, ani mimoriadneho opravného prostriedku zrušené alebo zmenené. Takýto dôkaz nebol v priebehu súdneho konania predložený. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia nie je uvedené, že predmetné vyvlastňovacie rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Na strane 34 prvostupňového rozsudku súd poukazuje na nesprávnosť vyvlastňovacieho rozhodnutia, vadnosť vyvlastnenia a dospieva k záveru, že toto rozhodnutie je nulitné. Taktiež v odôvodnení uvádza, že dohoda o zriadení práva osobného užívania pozemku, uzatvorená 17. 03. 1989 medzi Miestnym národným výborom ■■■■■ a navrhovateľmi na základe Rozhodnutia Finančného odboru ONV v Žiline č. Fin 194/1989-183 zo dňa 27. 02. 1989 zriadené právo osobného užívania k pozemku parc. č. ■■■■■ o výmere 400 m; v k. ú. ■■■■■ je v časti neplatná. Navrhovatelia sa nestotožňujú s takýmito právnymi závermi pri vyhodnotení uvedených listín. Dohoda o zriadení práva osobného užívania bola registrovaná bývalým ŠN v Žiline pod č. RII 350/89 dňa 29. 03. 1989 ako vyplýva z písomnej doložky, nachádzajúcej sa na prvej strane tejto dohody. Rozhodnutie o pridelení pozemku do osobného užívania zo dňa 27. 02. 1989 má takisto riadnym spôsobom vyznačenú doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, a to dňom 25. 03. 1989 ako vyplýva z tohto rozhodnutia.» Sťažovatelia napokon vlastným hodnotením listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise, vyjadrení protistrany v konaní, výpovedí svedkov, ako aj

súdneho znalca namietajú, že „*nerespektovaním právoplatného vyvlastňovacieho rozhodnutia, vydaného v zmysle vtedy platného zák. č. 50/1976 Zb. bývalým ONV v Žiline č. 489/1988-Ša zo dňa 14. 6. 1988, ktoré rozhodnutie nebolo v správnom alebo inom konaní zrušené*“, došlo k porušeniu ich základného práva.

II.

4. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

5. Ústavný súd vychádzajúc z jeho viazanosti návrhom na začatie konanie podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde konštatuje, že predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v konaní „*o určenie hranice, zákazu vstupu na pozemok a odstránenie oplotenia*“ (bod 2) odôvodená „*nerespektovaním právoplatného vyvlastňovacieho rozhodnutia*“ okresným súdom (bod 3).

6. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

7. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

8. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu samotná ústava nedefinuje, čo je obsahom vlastníckeho práva, pretože sa odvoláva na jeho zákonný obsah, t. j. obsah ustanovený zákonom (PL. ÚS 38/95). Zákom obsahujúcim základnú právnu úpravu vlastníckeho práva je zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ktorý v § 123 ustanovuje, že vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Tento obsah vlastníckeho práva rešpektuje aj ustálená judikatúra ústavného súdu (napr. II. ÚS 8/97, III. ÚS 412/2010).

9. Slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v tomto čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy (I. ÚS 23/01). Článok 20 ods. 1 ústavy zabezpečuje každému rovnaké zákonné predpoklady a možnosti nadobúdať veci do vlastníctva za podmienok, ktoré sú upravené v ústave alebo v ďalších zákonoch. Vlastnícke právo každej osoby má rovnaký zákonný obsah a požíva ochranu bez ohľadu na to, či ide o štát, právnickú osobu, obec alebo fyzickú osobu. Z formulácie obsiahnutej v čl. 20 ods. 1 ústavy nemožno však odvodzovať ústavné právo získať vec do svojho vlastníctva (vlastniť majetok) bez dodržania predpokladov, ktoré sú na tento účel upravené zákonmi. Funkcia práva vlastniť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa vlastníkovi poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu (m. m. III. ÚS 303/07).

10. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v rámci ktorej bola posudzovaná otázka porušenia práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyplýva, že „majetky“ môžu byť buď majetky existujúce, alebo majetkové hodnoty vrátane

pohl'adávk, o ktorých s'ťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň „legitímnu nádej“ na ich zhmotnenie (rozsudok ESLP vo veci PINE VALLEY DEVELOPMENTS LTD. a iní v. Írsko z 29. 11. 1991 a rozsudok ESLP vo veci PRESSOS COMPANIA NAVIERA S. A. a iní v. Belgicko z 20. 11. 1995).

11. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o s'ťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o s'ťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

12. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvozené závery boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

13. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07) je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

14. V súčasnosti dochádza k doplneniu, resp. rozvinutiu citovanej judikatúry ústavného súdu v tom zmysle, že nálezom vysloví porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (bez vyslovenia porušenia ústavnoprocenčných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy) sťažovateľa vtedy, ak to charakter, resp. predmet konania pred všeobecnými súdmi umožňuje. Tak tomu bolo napr. v náleze sp. zn. I. ÚS 395/2016 zo 14. septembra 2016, kde ústavný súd rozhodol, že k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy došlo v súvislosti s „nepriznaním náhrady škody, ktorá mala na jeho majetku (peňažných prostriedkoch vedených na bankových účtoch) vzniknúť v dôsledku sporného postupu orgánov prokuratúry v jeho trestnej veci, ktorá skončila zastavením trestného stíhania“, ktorého nároku sa sťažovateľ domáhal prostredníctvom žaloby podľa v tom čase účinného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov (tento zákon bol neskôr zrušený zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, pozn.) proti Slovenskej republike podanej príslušnému všeobecnému súdu.

15. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého postupu okresného súdu bol v prvom rade príslušný krajský súd ako súd druhostupňový, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať postup súdu prvého stupňa v tejto veci, preto sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

16. V rámci predbežného prerokovania zvyšnej časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie označeného základného práva napadnutým postupom krajského súdu a najvyššieho súdu, ústavný súd zistil, že sťažovatelia napriek zastúpeniu kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý predmetnú sťažnosť aj koncipoval, v jej odôvodnení neuviedli konkrétne a jasné formulované okolnosti, ktorými odôvodňujú porušenie označeného základného práva týmito súdmi vzhľadom kompetencie, ktorými v jednotlivých štádiách konania disponujú. Takéto „správanie“ sťažovateľov odporuje zásade „*vigilantibus iura scripta sunt*“, ktorá vo svojej podstate znamená, že práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.

17. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyznačujúcim sa pri jeho začatí bezvýnimčným uplatňovaním dispozičnej zásady nie je oprávnený „doplňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, ktorý nespĺňa požiadavky kladené na jeho kvalitu zákonom o ústavnom súde (I. ÚS 357/2017). Zároveň je potrebné uviesť, že zo vzájomnej väzby medzi ustanoveniami zákona o ústavnom súde upravujúcimi všeobecné a osobitné náležitosti návrhu na začatie konania [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen uvedením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých

dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, akým konkrétnym postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

18. Pri charaktere popísaných obsahových nedostatkov predloženej sťažnosti neprichádza do úvahy eventuality procesný postup spočívajúci vo výzve právneho zástupcovi sťažovateľov na odstránenie nedostatkov sťažnosti (§ 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde). Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov totiž vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

19. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľov proti napadnutému postupu krajského súdu a najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

20. Nad rámec uvedeného ústavný súd upozorňuje sťažovateľov na to, že z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva zásada voľného hodnotenia dôkazov (I. ÚS 67/06). Ústavnému súdu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy (vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb, listiny, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie a iné), resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale

popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011). Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú, za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (II. ÚS 78/05). Právo na súdnu ochranu teda nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2018